

אחרי 18 ימי צום וניקוי גוף ונפש צופית חוזרת אל החיים, ומגלה שהם גדולים ומלאי חופש מכפי שחשבה. עכשיו הגיע הזמן לפרק הבא

בחזרה לעתיד

• צופית גרנט־רנד

צופית גרנט־רנד
היא שחקנית ויוצרת

צילום: שיר פרנקו

בחזרה לחיים? לא. קדימה אליהם. "צופי", אני פונה אל הילדה שבי. היא שם תמיד. בעיניים הגדולות שלה, בשאלות שלא נשאלו אף פעם בקול, אבל אף פעם לא שכחו את עצמן. "נו, את שמחה?"
היא אפילו לא מחכה שאשאל עד הסוף. "מה זה שמחה?! אני בעננים! מאושרת טילים! סוף־סוף מרגישה חיה, זורמת, משוחררת, ובעיקר - נוכחת".
"נוכחת?" אני שואלת, כמו תמיד, לא מוותרת על אף מילה.
"כן", היא אומרת בלי למצמצן. "מרגישה שהתפנה לנו מקום בפנים. כאילו מישהי הפריעה שם הרבה זמן, ועכשיו היא הלכה. ועכשיו אפשר לנשום. אפשר להיות. אני ואת ואני".
אני מצחקקת. "אולי קצת תרגיעי? אני כבר בת שישים. אני לא צריכה עכשיו להתחיל לטפס על קירות. לא צריכה לטרוף את העולם".
"וואו, את כל כך טובה", היא נושפת. "את בדיוק כן צריכה. זה הרגע שלך. יש לך שם. יש לך דרך. והעולם מקשיב. הוא אפילו זקוק לך. את לא צריכה לצעוק כדי שישמעו אותך. זה בדיוק הזמן. סוף־סוף יש לך שם, וניסיון, והעולם לא מפחד ממך יותר, להפך - הוא מבקש

אותך. את כבר לא צריכה לצעוק. את פשוט מדברת, ומקשיבים. את נוגעת, וזה עובר את נוכחת, וזה מדבק". אני שותקת. היא צודקת. והשתיקה שלי היא ההסכמה הכי עמוקה.
"והאהבה שלך", היא מוסיפה כאילו שמרה את הפנינה לסוף, "פעם היית נצמדת אליה כמו למזרק חירום. עכשיו? היא שקטה. היא פשוטה. לא מבקשת הוכחות, לא בודקת אותך כל הזמן. אהבה בלי רעשים, בלי רולרים, בלי דם על הקירות. אהבה של בית. של נשימה".
היא נעצרת, מסתכלת עליי כמו ילדה שמחכה לתשומת לב אמיתית.
"וגם הגוף שלך, צוף, תראי אותו. את לא מבינה מה עברנו. צום של שמונה־עשרה ימים. רק מים, ומים, ומים. וכל מה שכאב, שקע. וכל מה שהיה עייף, נח. את לא רק שורדת, את לא רק מתפקדת. את קמה בבוקר וקל לך. את פה. בהירה. חיה. קמה בבוקר בלי כאב, בלי תרופות, בלי קושי בנשימה. את רק חיה... את בריאה".
אני מהנהנת. בפנים. לא עם הראש. עם כל תאי הגוף. "זה הזמן שלך", היא אומרת לי כמו שמטפלת טובה אומרת רק כשבאמת הגיעה השעה. "לא להוכיח. לא לרצות. להשפיע. מהטוב. מהאהבה. מהשקט שלך. זה הזמן שלך לפרק הבא".
אני שואלת אותה בשקט, כמעט בלחישת: "ומה הפרק הבא?".
והיא עונה בלי להסס לרגע: "בריאות. גוף ונפש. חירות פנימית. חירות מתלות. ולעזור לאנשים לספר את הסיפור שלהם אחרת. לא כסבל, אלא ככוח. לא כקורבן, אלא כמנוע. לעזור להם לבחור מילים אחרות, ובעצם, חיים אחרים".
ופתאום אני מבינה. זו לא חזרה לחיים. זו הפעם הראשונה שאני פוגשת אותם באמת. ומול הילדה הזאת שבי, אני מוכנה להושיט יד. ולא לחזור. ללכת. קדימה.

"את פה. בהירה. חיה. קמה בבוקר בלי כאב, בלי תרופות, בלי קושי בנשימה. את סוף־סוף לא רק חיה... את בריאה"

